

Aksel Larsen: Ja, jeg er jo vant til, naar der her fra anden Side, fordi man ikke ønsker at tale om de Problemer, der foreligger, fremsættes Paastande om Sovjetunionen, Paastande, som Paastandsfremsætterne ofte ved er urigtige, at saa gribes der ikke ind, og jeg ved ogsaa, at hver Gang jeg fremsætter noget, som efter min Mening er absolut sandfærdigt, om Tyskland, risikerer jeg Indgriben. Det er nu engang Tingenes Tilstand, og det maa jeg naturligvis finde mig i. Det belyser imidlertid ekstra det danske politiske System, som Nordmanden Johan Vogt har beskrevet i det norske Socialdemokratis Hovedorgan. Men det, der er det betænkelige ved hele Situationen, er ikke alene, at man fører denne Politik, men at man holder Befolkningen fuldkommen i Uvidenhed om Sagernes faktiske Stilling, at man faktisk berøver det danske Folk dets Selvopholdelsesdrift og derved lægger Landet aabent for udenlandsk saavel økonomisk som militær Ekspansion, og paa ingen af Omraaderne kan man benægte, at Danmark er truet. Men jeg ser ikke, at Regeringen hverken paa det ene, det økonomiske, eller det andet, det verdenspolitiske, Omraade gør noget for at sikre Landet.

I Dag findes der i „Social-Demokraten“ en trespaltet Forsideartikel: „Socialdemokratiet forbudt i Danzig“. I denne Artikel beskrives det, hvorledes Nazistytet i Danzig har forbudt det tyske Socialdemokrati i Danzig, og man kritiserer, at ingen Stormagt rører en Haand for at forsvare Danzigs Socialdemokrati og Forfatningen der. Det ser lidt mærkeligt ud, at Regeringens Hovedorgan i den Henseende pludselig vender sig til andre Lande og siger: Hvorfor griber I ikke ind? Naar Danzig staaer under Folkeforbundets Overhøjhed og Danmark er Medlem af Folkeforbundet, hvorfor griber Danmark saa ikke ind og forlanger, at Folkeforbundet skal tage Affære? Danmark gør noget helt andet. Den, som i Danzig lagde Grunden til det Terrorregimente, der nu hersker, som faktisk har muliggjort dets Udvikling, var den tidligere Folkeforbunds-højkommissær, Helmer Rosting. Denne Mands Meriter har været tilstrækkelig belyst i „Social-Demokraten“ tidligere, men i Dag er han ansat, jeg ved ikke i hvilken Stilling, i det danske Udenrigsministerium og beskæftiger sig vistnok i Særdeleshed med Folkeforbundsaffærer. Ja, naar Regeringen fører en saadan Udenrigspolitik, at den Mand, som „Social-Demokraten“ tidligere har betegnet som staaende i tysk Sold, bliver ansat paa indflydelsesrig Post i

dansk Statstjeneste, saa begynder man efterhaanden at blive bange.

Givet er det, at hvis man har det Synspunkt, at Danmark ikke kan betragte sig som sikret, og hvis man søger efter Sikkerhed, og hvis man tvivler paa, at de Konservatives Vej duer, og hvis man er fuldkommen klar over, at den ikke duer med den nuværende Sammensætning, Hærens Kommandobestand har, saa bliver der tilbage at søge Sikkerhed ad anden Vej ved at forsøge at forhindre militære Begivenheder i Europa. Man siger, man har ikke Tillid til Folkeforbundet. Ja, men der var dog Mulighed for gennem Folkeforbundet ad den kollektive Sikkerheds Vej at faa skabt visse Garantier, som vel ogsaa kunde stille Danmark mere uafhængigt i Forholdet til Tyskland, end Tilfældet er nu, hvor Politimyndighederne i Sønderjylland forbyder danske Statsborgere at synge danske Sange, naar de gaar i Procession gennem de sønderjyske Byers Gader. Man driver fra Danmarks Side som fra adskillige andre Landes Side den Politik, at man stikker Hovedet i Busken, at man ikke søger at gribe ind, hver Gang der sker noget, som kan forrykke Europas Ligevægt og rykke Krigen nærmere. Jeg ser det her i Tilfældet Danzig, hvor det eneste, det danske Socialdemokrati har at sige, er en Henviisning til, at andre Lande burde gøre noget, og man ser det i Tilfældet Spanien, hvor Magterne slutter en Ikke-Indblandings-Overenskomst og derefter ser med Sindsro paa, at Lande, som har underskrevet den, misligholder den og fortsat understøtter de spanske Oprørere med deres sorte Marokkanere og leverer dem alt muligt Krigsmateriel. Ogsaa her var et Punkt, hvor det alene af Hensyn til Danmarks Selvopholdelsesdrift kunde være paa krævet at forlange Folkeforbundets Indgriben og forlange, enten at Ikke-Indblandings-Overenskomsten bliver overholdt, eller at de demokratiske Lande forsyner Spaniens lovlige demokratiske Regering med de fornødne Midler til at slaa det fascistiske Oprør ned.

At gennemføre en saadan Politik støder paa Vanskeligheder, vil man maaske sige, og det blev i og for sig sagt i en ledende Artikel i „Social-Demokraten“ en af de første Dage efter Landstingsvalget — det var de første egentlig politiske Betragtninger, der kom over den helt forandrede Situation og det forandrede Flertal. Og hvad sagde man der? Man sagde *ikke*: Nu har vi faaet Magten, og nu skal Arbejderne faa at mærke, at det var en Fordel, vi fik den. Nej, man sagde: Nu har vi faaet Magten, og nu